

Αλήτη μ' είπες μια βραδιά

Αλήτη μ' είπες μια βραδιά χωρίς καμιά αιτία,
μα του αλήτη η καρδιά δε σου κρατάει κακία. (δισ)

Αλήτη μ' είπες, μα εγώ αντί να σε μισήσω
γελώ ακόμα κι ας πονώ για να μη σε λυπήσω. (δισ)

Θα 'ρθει καιρός όμως μικρή, που θα μετανοήσεις,
για του αλήτη την καρδιά θα κλάψεις θα δακρύσεις.
(δισ)

Συννεφιές

Συννεφιές, συννεφιές, όταν δε σε βλέπω έχω ακεφιές.
Τι πιωτό, τι πιωτό μ' έχεις κεράσει
και το κέφι, και το κέφι μου έχω χάσει.

Συννεφιές, συννεφιές, όταν δε σε βλέπω έχω ακεφιές.

Αγκαλιές, αγκαλιές,

πού είναι τα ωραία μας στις ακρογιαλιές!

Στην αυλή, στην αυλή μου τώρα βρέχει
και φεγγάρι, και φεγγάρι πια δεν έχει.

Συννεφιές, συννεφιές, όταν δε σε βλέπω έχω ακεφιές.

Οι χαρές, οι χαρές,

κι ό,τι άλλο όμορφο να 'ταν δυο φορές!

Τους καημούς, τους καημούς δε θα ξεχνούσα
δυο φορές, δυο φορές θα σ' αγαπούσα.

Συννεφιές, συννεφιές, όταν δε σε βλέπω έχω ακεφιές.

Ντερμπεντέρισσα

Τρέξε μάγκα να ρωτήσεις

να σου πουν ποια είμαι εγώ.

Είμ' εγώ γυναίκα φίνα, ντερμπεντέρισσα,
που τους άντρες σαν τα ζάρια τους μπεγλέρισα.
Που τους άντρες σαν τα ζάρια τους μπεγλέρισα,
είμαι εγώ γυναίκα φίνα, ντερμπεντέρισσα.

Πως θα γίνω εγώ δική σου πάγε να το συζητάς.
Δε γουστάρω τις παρόλες, σου ζηγήδηκα.
Στις ταβέρνες και στα καμπαρέ γεννήδηκα.
Στις ταβέρνες

Δε με συγκινούν αγάπες, φτάνει να καλοπερνώ.
Κάθε βράδυ να τραβάω το ποτήρι μου
και να σφάζονται λεβέντες για χατίρι μου.
Και να σφάζονται

Ο μπατίρης ο Λουκάς

Όταν πεδάνω σ' ένα γλέντι μια βραδιά
να μη με κλάυτε, μα τραγούδια να μου πείτε.
Και στο σταυρό μου να μου γράγετε παιδιά:
"Ένας μπατίρης ευτυχής ενθάδε κείται".

Ενθάδε κείται ο μπατίρης ο Λουκάς,
που είπε τούτη την κουβέντα τη μεγάλη.
Πως *"τα λεφτά σου όσο ζεις αν δεν τα φας,
όταν πεδάνεις θα σ' τα φάνε κάποιοι άλλοι".*

Γι' αυτό γλεντήστε μες στον γεύτικο ντουινιά,
μη σας σκλαβώνουν η κακία και το χρήμα.
Και να θυμάστε την κουβέντα του Λουκά
πως *"ούτε φράγκο δε θα πάρετε στο μνήμα"*.
Ενθάδε κείται

Το άγαλμα

Χδες μεσάνυκτα και κάτι κατηφόρισα
στη μικρή την πλατεΐτσα που σε γνώρισα.
Κάποιο άγαλμα που μ' είδε με θυμήθηκε
και τον πόνο μου ν' ακούσει δεν αρνήθηκε.
Κάποιο άγαλμα

Και του μίλησα για σένα και για μένανε
και τα μάτια του βουρκώναν κι όλο κλαίγανε.
Του 'πα για το φέρσιμό σου και για τ' άλλα σου
τ' ασυγχώρητα τα λάθη τα μεγάλα σου.
Του 'πα

Κι ύστερα με πιάσαν, Θεέ μου, κάτι κλάματα
που με βρήκανε κουρέλι τα χαράματα.
Με το άγαλμα ως το δρόμο προχωρήσαμε,
μου εσκούπισε τα μάτια και χωρίσαμε.

Με το άγαλμα

Αγάπη που 'γινες δίκικοπο μαχαίρι

Αγάπη που 'γινες δίκικοπο μαχαίρι,
κάποτε μου 'δινες μόνο τη χαρά,
μα τώρα πνίγεις τη χαρά στο δάκρυ,
δε βρίσκω άκρη, δε βρίσκω γιατρεία.
Μα τώρα πνίγεις

Φωτιές ανάβουνε μες στα δυο του μάτια,
τ' αστέρια πέφτουνε όταν με δωρεί.
Σβήστε τα φώτα, σβήστε το φεγγάρι,
σαν θα με πάρει, τον πόνο μου μη δει.
Σβήστε τα φώτα

Το σημάδι

Θέλω να κρύγω την αλήθεια, πως με είχες όλη νύχτα
τον τρελό στην αγκαλιά σου
και ο ιδρώτας της αγάπης είχε κάτι από φωτιά.

Θέλω να κρύγω πως ζημέρωνε
και ήμουνα ακόμα στα φιλιά σου
και πως σου κάρφωσα τον ήλιο
πριν να φύγω στα μαλλιά.

Μα το σημάδι στο λαιμό μου απ' τα φιλιά σου
θα μαρτυράει πως με είχες αγκαλιά σου.
Μα το σημάδι στο λαιμό μου που θα μένει
θα μαρτυράει πως δεν είμαστε δυο ξένοι.

Θέλω να κρύγω στο κορμί μου
τις γραμμές από τα χέρια
που γλυκά με τυραννούσαν
κι αυτήν τη φλέβα,
που χτυπούσε όλη νύχτα στο λαιμό.

Θέλω να κρύγω όσα είπαμε την ώρα
που από πόδο σε ζητούσα
και πως χανόμουνα απόψε σ' ένα δρόμο αμαρτωλό.
Μα το σημάδι

